

Wetterlundhelgen 2018

Underlag för gruppsamtal

Utvalda texter från kap. 1 – ”Keruberna” – i boken *Andens Lag* av N.P. Wetterlund.

Keruberna

Bibeltexter: Uppenbarelseboken 4–5 och Hesekiel 1 och 10

Innehållsförteckning:

FÖRSTA DELEN	
Kerubernas utseende och allmänna betydelse.....	1
ANDRA DELEN	
Kerubernas födelse.....	2
TREDJE DELEN	
Kerubernas lov under kristallfästet	3
FJÄRDE DELEN	
Keruberna på nytestamentlig grund	3
I. De nya synerna.....	4
1. De 24 äldste	4
2. De 7 facklorna.....	5
3. <i>Kristallhavet</i>	
II. Förändringarna i kerubsynen	6
FEMTE DELEN	
Kerubernas utrustning	6
I. Den evangeliska tronen med det evangeliska riket.....	6
II. <i>Det evangeliska kristalltemplet</i>	
III. <i>De evangeliska vingarna</i>	
IV. De evangeliska ansiktena	7
1. Det evangeliska människoansiktet.....	7
2. Det evangeliska lejonansiktet	8
3. Det evangeliska tjuransiktet.....	8
4. Det evangeliska örnansiktet.....	9
V. De evangeliska ögonen.....	10
VI. De evangeliska händerna.....	10
VII. Det evangeliska hjulet.....	11
SJÄTTE DELEN	
Det kerubiska ansvaret.....	13
1. <i>Hedningens ansvar</i>	
2. <i>Judens ansvar</i>	
3. Den kristnes ansvar	13

Frågor i anslutning till texturvalet finns på sista sidan.

FÖRSTA KAPITLET

Keruberna

Därefter såg jag, och se: en dörr stod öppen i himlen. Och rösten som jag först hade hört tala till mig som en basun sade: "Kom hit upp, så ska jag visa dig vad som måste ske efter detta."

Genast var jag i Anden. Och se, en tron stod i himlen, och någon satt på tronen. Och han som satt där liknade en ädelsten, som jaspis och karneol, och runt omkring tronen fanns en regnbåge som liknade smaragd. Runt omkring tronen stod tjugofyra troner, och på tronerna satt tjugofyra äldste klädda i vita kläder och med kronor av guld på huvudet.

Och från tronen kom blixtar och då och åska, och framför tronen brann sju facklor som är Guds sju andar. Framför tronen låg liksom ett hav av glas, som av kristall. Mitt för tronen och runt omkring den stod fyra varelser som hade fullt med ögon framtill och baktill. Den första varelsen liknade ett lejon, den andra en ung tjur, den tredje hade ett ansikte som en människa och den fjärde liknade en flygande örn. Var och en av de fyra varelserna hade sex vingar och fullt med ögon runt om och på insidan. Dag och natt säger de utan uppehåll: "Helig, helig, helig är Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer."

Och när varelserna prisar och ärar och tackar honom som sitter på tronen och som lever i evigheters evighet, då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som sitter på tronen och tillber honom som lever i evigheters evighet. De lägger ner sina kronor inför tronen och säger: "Värdig är du, vår Herre och Gud, att ta emot lov och ära och makt, för du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat." (Upp 4)

Johannes såg alltså "fyra varelser". Och på dem läggs, som vi ser, den största vikten närmast honom som sitter på tronen.

Och dessa varelser liknade lejon, tjur, människa och örn. De omtalas också på andra ställen i skriften. Och de benämns vanligen keruber. — Låt oss betrakta dem från följande synpunkter, som vi kallar sex delar:

FÖRSTA DELEN

Kerubernas utseende och allmänna betydelse

Det gamla testamentet förutsattes överallt i det nya testamentet. I det förra har det senare sina rötter. Detta gäller även profetian. Uppenbarelseboken växer upp ur "profeterna". Hon kan inte förstås utan dem. — Vi uppsöker

alltså rotprofetian till vår text. Hon står i Hesekiels första och tionde kapitel.

I det första kapitlet omtalas den stora och härliga synen vid floden Kebar. Denna syn är den mest omfattande och lärrikaste uppenbarelsen i hela det gamla testamentet. Och vår mening är inte att ge någon uttömmande förklaring över den. Ty hennes djup, höjd och vidd är oändliga. Vi kan bara göra några små antydningar här och där till praktisk användning i livet. Hon innehåller nämligen för oss tillgängliga sanningar av djupt och mäktigt allvar. Och vi tror, att de bör mer allmänt beaktas än vad som är förhållandet.

Profeten såg en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med flammande eld, och det omgavs av ett sken. Och mitt i elden syntes något som liknade fyra levande varelser. De såg ut som människor. Deras ansikten liknade människoansikten, och alla fyra hade lejonansikten på högra sidan. På vänstra sidan hade alla fyra tjuransikten, och alla fyra hade örnansikten. (Hes 1:4–5, 10)

Och vart och ett hade vingar och människohänder under dem och var fulla med ögon runt omkring. Och "ljudet av deras vingar var som brusat av stora vatten, som den Allsmäktiges röst, ett väldigt dånen som dånet från en här." (Hes 10:12; 1:24).

Och deras fötter liknade fötterna på en kalv. Och vid sidan av dem hade de var sitt hjul. Och hjulen liknade gnistrande krysolitsten. Och hjulringarna var höga och skrämmande (1:7, 15; 10:9; 1:18).

Och alla fyra varelserna liknade eldsglöd som brann likt facklor (1:13).

I det tionde kapitlet kallas de keruber. Och där sammanfattas de också till en enda varelse under namn av Keruben (10:2, 4; jfr 9:3). Ty i verkligheten är de enbart en varelse. Att det syns som fyra, beror på dess blixtsnabba rörelser åt alla fyra sidorna, och av mänsklig brist på totalblick under ofullkomligheten (1 Kor 13:9).

Och över keruberna syntes något som liknade ett himlavalv, likt underbar kristall, utspänt över deras huvuden. Och ovanför valvet syntes en tron. Och på tronen satt en som såg ut som människa. — Det var Herren Gud den Allsmäktige, som är, som var och som kommer. Det är den Evige. — Och skenet syntes runt omkring som bågen i skyn en regnig dag. (Hes 1:22, 26; Upp 4:8; Hes 1:28).

Och när Hesekiel hade sett denna majestätiska syn, föll han ner på sitt ansikte. Men en himmelsk röst reste upp honom. — Han hade skådat Herrens härlighet (Hes 2:2; 1:28).

Vad betyder nu keruberna? De betyder skapelsen. Det säger oss vår text (Upp 4). Ty den handlar om Skaparen och det skapade. Det ser vi

av den sista versen, som är skapelsens lovsång till honom som sitter på tronen.

Men de betecknar skapelsen med undantag av den orenhet och oordning som hon fått genom synden. Ty keruberna är fulla av heligt liv så att de brinner som facklor, och säger dag och natt ett trefalt heligt (jfr Jes 6:1–3). De är alltså ett troget uttryck för Herrens härlighet.

Keruberna är en bild av skapelsen på varje punkt i tiden, nämligen en bild av henne sådan hon bör vara men inte är.

I Hesekiels syn tronar Gud över henne, och hon står i rätt förhållande till honom under tronen. Så borde det vara just då på Hesekiels tid. Men så var det inte. Därav virveleden med utfarande blixtrar (Hes 1:13), bilder av Guds vrede. Och därför uppfordrades profeten till straffpredikningar över Israel och hednafolken (Hes kap. 2–22).

Och även i Johannes syn sitter Gud på sin tron, och skapelsen tillber honom. Så borde det vara just då på Johannes tid. Men så var det inte. Därav ”blixtrar, dån och åska” från tronen (Upp 4:5), vilka tar sig gestalter i de domar över världen som framställs i det följande av Uppenbarelseboken. Och som utmynnar i Guds vredes sju yttersta plågor.

Keruberna är alltså skapelsens himmelska urbild och modell, efter vilken hon måste omgestaltas, om åskorna över henne ska tystna.

Och synen hos Johannes står alltiämt kvar under alla hans syner i denna bok. Alltiämt visande världen hurdan hon bör vara och måste bli. Först i nya himlar och en ny jord har kerubbilden fått ut sin rätt. Och då inga åskor och oväder mer. Allt är i evig härlighet underlagt honom som sitter på tronen.

Då Adam förlorade sin kerubhärlighet, utdrevs han ur paradiset. Och keruberna ställdes vid dess port. Och där står de ännu som en omutlig påminnelse för alla Adamiter, att vägen dit in går endast genom keruben. Och de står där som väktare, utrustade med den ”kringvirvlande elden” och blixternas huggande svärd för att bevaka vägen till livets träd. Det är för att de inte tillåter skapelsen att föreviga sig i sin fallna gestalt, utan de håller henne under förgängelse, upplösning och död. — Det är din kerub, o människa, din himmelska urbild under Guds tron, som grusar din rövade härlighet och aldrig tillåter att du gör dig ett paradiset utanför paradiset. Det är han som kringvirvlar dig med domseld så att det ”går runt”, och du vet inte hur eller vad. Han som med blixternas svärd sönderhugger även din tro och upplöser den i lidandets eld, för att slagget må rinna bort och du blir honom lik. Vägen till livets träd – vilket är Kristus den uppståndne – går endast genom korset, som är kerubsvärdets korshugg. Det

som dödar den utdrivne Adam och överkorsar honom som oduglig för paradiset. Försök aldrig att på sidovägar komma till livets träd. De slutar alla i förgängelsen. Ty väktarna vakar med draget svärd. Och då du anar det minst, då blixtrar det.

Har då vår syndiga värld helt och hållet förlorat sin kerubgestalt? Ingalunda. Keruberna finns överallt, så långt hon motsvarar Guds vilja. Vi har dem först och främst i skapelsens eviga grundväsen. Keruben bor i varje människa, i varje djur och växt och i hela den s.k. livlösa naturen. Ty allt skapat har ett oförgängligt grundväsen. Så har människan en oförlorbar gudsbild i sig. Den trotsar all synd och död. Den sitter där evigt, även i de eviga kvalen. Ty människan är och förblir människa. — Och så förblir allt skapat. Det kan undergå förändringar och förvandlingar, men tillintetgöras kan det inte. Ej ens det minsta sandkorn kan berövas sin evighet. Allt skapat lever och suckar under förgängelsen, men går en evig oförgänglighet tillmötes (Rom 8:18–25). Allt har det eviga kerubväsendet i sig. Allt begär att få glöda i evig härlighet.

Men keruben finns inte bara i grundväsendet utan även i dettas beskaffenhet, så långt det motsvarar Guds vilja. Allt gott är keruben hos både hedning, jude och kristen. Så långt levande sanning räcker i hjärta och gärning, så långt räcker keruben. Och evangeliets uppgift är att återställa honom i hjärtehelighet, så att han inifrån glöder ut i fullkomlig helighet. Därför kallas de kristna för ”Herrens heliga”. De är keruben.

Människa, respekt för allt skapat, ty i allt bor den Allsmäktige och han för dess sak! Finkänslighet mot allt skapat, ty allt känner och lider och vill glädjas med dig! Vörndad för allt skapat, ty allt lever och ska leva evigt. På allt har den Evige tryckt sin prägel. Allt bär evighetens majestät i sig! Och allt ropar till dig: ”Brinn av helighet och rättfärdighet, så att vi må brinna tillsammans i evig härlighet!”

AL sid 1–6 (1–4 i pdf Kap.1)

ANDRA DELEN.

Kerubernas födelse

Ur den Eviges kärlek har skapelsen framträtt. I den Allsmäktiges kärlek vilar hon. I den Heliges kärlek ska hon stå evigt helig och härlig inför honom. Kärleken är både Guds och skapelsens grundliv, grundkraft och grundton. Och i den mån du är kerubmänniska känner du också den Allsmäktiges glöd och ser hans guld- och silverblick i allt. Ja, i allt skapat och i allt som sker och inte sker.

Och den glödande kärnan var omgiven av eld. Den Eviges höfter var av eld. Och allt hos honom, från höfterna både uppåt och nedåt, var av eld

(1:27). Ja, ”eld”. Men det var inte eld, utan något som liknade eld säger profeten. Vi får alltså inte tänka på en lekamlig och jordisk eld, utan på dennas höga motsvarighet i en andlig och himmelsk eld. Kerubmänniskan får sekundligen erfara den så som kärlekens än upplivande mildeld, än dödande skarpeld.

Elden kom alltså från hans inre. Där låg själva härden. Men den tog gestalt i det yttre, i höfternas och det övrigas eldshölje omkring kärnan. Detta eldshölje är alltså den Eviges kropp. Och ljusglansen från kärnan ut genom kroppen är hans klädnad. Den är sålunda utstrålning.

Och ur den Evige framgick keruberna i motsvarande gestalter. Där råder, som vi ser, en grundväsentlig likhet mellan honom och dem. Han liknade en människa – de också. Han hade eldshärden inom sig – de också. Alltså något av hans ”silver och guld”. Och deras kärna omgavs av en eldskropp liksom hans. Och ur denna kärna och kropp framgick ett ljus, så att de liknade brinnande facklor. Detta ljus var deras klädnad. Den är alltså inte påhängd, utan utstrålad. En andes kläder är livsglansen från hans livskärna.

Så bildas också den nya pingstmänniskan. På din utkorelses dag nalkas dig urmolnet. Och det ställer din himmelska kerub-bild inför dig till spegel och dom. Får nu skarpelden med det blixtrande svärdet döda dig, då övergår urmolnet i pingstvädret – och du genomgår kerubskapelsen n:r 2. Du blir skapad *efter Gud* säger Paulus, i sann helighet och rättfärdighet, som du nu kan utsäga sekundligt genom den givna eldstungan. Ja, du blir skapad alldeles efter Gud. Du får Guds glödande silver- och guldhjärta, Guds glödande kropp, Guds strålände klädnad. All denna kerubhärlighet är nu innesluten i förnedringens kropp och till största delen fördold både för dig själv och för andra. Men när du i döden stiger ut ur stofthyddan så ska det snart börja visa sig, vad det är att vara skapad efter Gud eller född av honom.

Ty molnet kommer för tredje gången. Och då är det den vita skyn med den krönte skördeängeln (Upp 14:14). Och det kommer med din tredje skapelse, din tredje födelse, som utgestaltar sig i det tredje barnskapet – vår kropps förlossning (Rom 8:23).

AL sid 7–8 (4–5 i pdf Kap.1)

TREDJE DELEN

Kerubernas lov under kristallfästet

Ty härlighetens grundväsen är helighet. Endast den helige är härlig. Endast genom helighet håller du dig fast vid härlighetens himmel. Därför ropar keruberna oavlåtliga, sekundliga, ett trefalt helig. Och därmed visar de på all sannings rot som är denna: *helighet är människans sekundliga*

grundbehov och sekundliga himlafäste. Det ska beaktas. Inte ”himmel”, utan *helig* himmel. Inte ”liv”, utan *heligt* liv. Inte ”kärlek”, utan *helig* kärlek är människans djupaste behov. Kristall, kristall! — så ljuder det på botten i varje hjärta. Och blir inte helighetsropet vårt sekundliga grundrop, då ropar vi förgäves. Väcks inte den kerubiska hungern och törsten efter helighet och rättfärdighet, då väcks vi förgäves. Och därför är så mycket förgäves i våra ”väckelser” och i vår ”kristendom”.

Se på Herren! Han grep människorna i roten, predikade oavlåtliga Guds bud, helighetens lag, Faderns vilja. Han sökte endast ett: att genom sig själv, som stam-keruben, grenfästa människan vid kärlekens kristall mitt under den Heliges tron.

Ty keruberna ropar ett sekundligt helig inte av förskräckelse, utan av kärlek. De *tillber*. Deras sång är ”pris, ära och tack åt honom, som sitter på tronen” (Upp 4:8–9). De står alltså det evangeliska förstabudsståndet: de fruktar och älskar Gud över allt. Deras liv är förstabudslivet och därmed livet i alla Guds bud. De *är* Guds bud i livslevande gestalt, så att buden strålar ut från dem på varje punkt som ljuset från en fackla. Kerublivet ligger *inne* i budet, aldrig *utanför* det – ty där ligger döden. Att *vara* Guds bud är n:r 1, att *göra* Guds bud är n:r 2. Det förra är barnet, det senare är barnets verk.

AL sid 11–12 (7 i pdf Kap.1)

FJÄRDE DELEN

Keruberna på nytestamentlig grund

Hittills har vi talat om keruberna huvudsakligen med ledning av rotprofetian, och bara här och där givit dem en nytestamentlig tydning. Låt oss nu betrakta dem sådana de ställs inför oss i vår text. Där står de i nytestamentligt ljus.

Hesekiels keruber är heliga så som Gud är helig, och betecknar skapelsen sådan hon bör vara, som vi sett. Men *hur* en syndig värld ska bli helig, om det nämns inget i hans syn. Men hos Johannes kommer det. Där står Lammet mitt i tronen och bland keruberna, alltså mitt i hela skapelsen (Upp 5:6). Därmed är världens väg till helighet och härlighet given.

Tron-Lammet ställer keruberna på nytestamentlig grund. Och det uttrycks omständligt i vår text, nämligen dels genom nya syner bredvid keruberna, dels genom förändringar i själva kerubsynen. Sålunda får vi här två saker att beakta: nya syner, och förändringar.

I

De nya synerna

Dessa är tre: de 24 äldste, de 7 facklorna och kristallhavet. Betrakta dem var för sig.

1

De 24 äldste

Sådana fanns inte i Hesekiels syn. Men där fanns en tydlig och kraftig *motsvarighet* till dem. Och den bestod i den övervägande människogestalten hos keruberna. ”De liknade människor” – hade visserligen fyra ansikten men människoansiktet var ”fram till”, var alltså det styrande och vårdande. Därmed var människans konungliga och prästerliga uppgift i skapelsen fastställd.

Men hos Johannes framträder människan på ett mycket tydligare och kraftigare sätt. Här kommer hon i gestalten av de 24 äldste. De sitter på troner och har gyllene kronor och vita kläder. Där har vi människan som skapelsens konung och präst i fulländad gestalt. Och det är Tron-Lammet som givit henne den.

Ty att dessa 24 betecknar människor, det ser vi redan av det ordet ”äldste”. Och vilka människor de betecknar det ser vi av en annan rotprofetia till vår text, som lyder så: *Då ska månen blygas och solen skämmas, för Herren Sebaot ska då vara kung på Sions berg och i Jerusalem och inför sina äldste, i härlighet* (Jes 24:23).

Detta regemente inträder nämligen vid dagarnas ände, då jorden raglar som en drucken och vaggas som en hängmatta, och då hon faller under sina missgärningars tyngd, så att hon inte mera står upp (v. 20).

Dessa ”äldste” är alltså den frälsta mänskligheten. De är Herren Sebaots bisittare på det himmelska berget och i det himmelska Jerusalem, och detta i en härlighetsglans inför vilken ”månen blygs och solen skäms”.

Vad Jesaja sa i dessa ord om Herrens regemente bland sina äldste, det står inför oss i vår text just i den majestätiska bilden av honom som sitter på tronen, likt en kristallklar jaspis och en eldröd karneol, mitt i de 24 lydkonungarnas krets.

De 24 äldste betecknar den frälsta mänskligheten, men i oskiljaktigt samband med hela den del av skapelsen som står under dem. Därför, då de knäböjande tillber inför tronen så sker det i hela skapelsens namn: *”Värdig är du, vår Herre och Gud, att ta emot lov och ära och makt, för du har skapat allt”*. (Upp 4:11)

Och deras antal är 24. Och vad det innebär ser vi av de nästföljande orden hos Jesaja:

Herre, du är min Gud! Jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn, för du gör underbara ting, dina beslut från forna tider med trofasthet och sanning. (Jes 25:1).

Rådslutet från forna tider och verket av trofasthet som varar evigt, är utfört i gestalten av Guds församling genom gammaltestamentlig och nytestamentlig nådeshushållning. Och församlingens tal är 12 efter Israels stammar. Och förbunden är två. Och 12 representanter ur vardera bilda alltså tillsammans de båda förbundens kerubmänsklighet. Det talet 24 framställer alltså den frälsta mänskligheten jämte hela skapelsen, som det underbara slutresultatet av Guds frälsningsråd i både gamla och nya testamentet. De 24 är det stora ”undret” och verket som varar evigt. Och verket prisar mästaren. Därför lägger de i all evighet ner sina kronor inför tronen. Det är just i bild vad Jesaja här sagt oss i ord.

De 24 äldste är alltså i synen en bild av den triumferande församlingen, sådan hon ska sitta på troner och regera i evigheternas evigheter (Upp 22:5). Men de är en *levande* bild, mänsklighetens himmelska urbild och modell, efter vilken hon ska nyskapas genom Lammet. De 24 finns alltså till på jorden redan i tiden som den stridande och lidande församlingen. Hennes födelsedag är pingstdagen. Och Johannes räknar sig och alla pingstmänniskor till dessa 24. Han säger: ”Han som älskar oss och har friköpt oss från våra synder med sitt blod och som har gjort oss till ett *konungadöme, till präster* åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och makten i evigheternas evigheter” (Upp 1:5, 6). Alltså: Johannes och hans medbröder ”i lidandet och riket och ståndaktigheten i Jesus” (Upp 1:9) *var redan då* det konungadöme och de präster, som de 24 äldste betecknar med sina troner, kronor och kläder. Bara de som är konungar och präster åt Gud i tiden, blir konungar och präster åt honom i evigheten.

Keruberna betecknar hela Guds skapelse, som vi sett. Och det gör även de 24 äldste. De är en skapelsesyn de också. Men de kommer inte med något nytt. De är bara en sidosyn som vill belysa keruberna. Denna sidosyn griper tag i människogestalten hos Hesekiel och för den in på nytestamentlig grund, som vi sagt. Keruberna får Tron-Lammet i sin mitt. Därmed får de sitt evangeliska människoväsen som träder fram i de 24. Skapelsen fortskrider till pingstskapelse och uppståndelseskapelse. Endast på den vägen blir människan lik ”människan” på tronen. Endast så får ansiktet ”fram till” ut sin rätt.

Alltså säger oss denna sidosyn bland annat tre

viktiga saker:

För det **första**: Att äkta evangelisk frälsning är tronbestigning, konungakröning och prästvigning. En evangelisk kristen är gudsmänniskan, väl rustad för varje god gärning (2 Tim 3:16, 17). Hon föds med krona och prästdräkt, föds segervinnare över synd och död, föds med oförmåga att synda, ”hon kan inte synda, eftersom hon är född av Gud” (1 Joh 3:9).

För det **andra**: De 24 kallas ”äldste”. Däri ligger antytt att de inbegriper endast dem, som nått ett mått av mognad som motsvarar Kristi fullhet (Ef 4:13) och som får full lön (2 Joh 8). Men det finns sådana, som går miste om all lön och vilka frälses som genom eld (1 Kor 3:15). De hör också till den frälsta mänskligheten, men de är inte ”äldste”.

Och för det **tredje**: De lägger i all evighet ner sina kronor inför tronen. Därmed säger de: ”Vad vi var och vad vi gjorde som konungar och präster i tiden, och vad vi är och vad vi gör som konungar och präster i evigheten, det är allt idel nåd av Gud”. De tackar och prisar Skaparen – alltså för sin trefaldiga skapelse. De känner ingen annan frälsning än skapelse eller födelse. Och någon annan känner inte skriften. Och endast den frälsningen utesluter all egen förtjänst. Ty att skapa eller föda sig själv, det är väl det omöjligaste av allt. Fariséén är medfödd. Och han viker enbart för ny födelse.

2

De 7 facklorna

Johannes såg 7 brinnande facklor inför tronen. Och med ”brinnande facklor” menas sådana som består helt och hållet av eld.

Och dessa facklor sägs vara Guds 7 andar (Upp 4:5). Och de står här i skapelsesynen och är alltså Guds skapelseandar.

Guds ande är blott *en*. Men han har otaliga krafter, gåvor och uppgifter. Och denna oändliga mångfald är här sammanfattad i det bildlika sjutalet.

Det är genom denne sjufaldige ande som Gud skapat allt, uppehåller allt och överskådar allt. Han kallas också Herrens 7 ögon, som överfar hela jorden (Sak 3:9, 4:10). Han är hela skapelsens liv, ljus och kraft i otaliga arter och grader ända ned till minsta mask, planta och sandkorn.

Utan denne ande lyfts inget finger, tas inget steg på vår jord. Inget *är* inför Gud, som ej är av hans ande. Inget *står*, som ej står i hans ande. Inget *förblir*, som ej förblir i hans ande. Ty så lyder varandets och verkandets eviga grundlag:

Inte genom någons styrka eller kraft ska det

ske, utan genom min ande, säger Herren Sebaot (Sak 4: 6).

AL sid 12–17 (7–10 i pdf Kap.1)

Men hur ska då skapelsen bli kärlekens glödande och brinnande kerub? Jo, i tronens mitt och i kerubernas mitt står Lammet. Och märk: Lammet har 7 ögon. Och det sägs om dem att de är Guds 7 andar, som är utsända över hela jorden (Upp 5:6).

Här har vi alltså Herrens 7 ögon, 7 andar och 7 facklor som Lammets 7 ögon, 7 andar och 7 facklor. Människan på tronen har blivit Människosonen mitt i tronen. Och denne människoson står där utrustad med Faderns sjufaldige ande. Ur-Kristus har blivit Lammet. Gud har tagit sig väg till världen i och genom den människan Jesus. I denna tron-människa kan världen få kärlekens ande och bli den glödande och brinnande keruben.

Herren är anden (2 Kor 3:17). Denne Herren-anden är Tron-Lammet med de 7 ögon som är Guds 7 andar – dyrt förvärvade på segerrik andeväg i livet och i döden.

Denne ”anden” är inskriften i den människan Jesus, vilken avskrev missgärningen på en enda dag.

Då Guds och Lammets ögon fann varandra i Lammets fullkomning, då utplånades missgärningen.

Herren, personen, är försoningen för världens synder (1 Joh 2:2). Och Herren är anden. Alltså är Herren-anden försoningen för världens synder. Försoningen är en *ande*. Hon är Herren-anden.

Det är han, inskriftsanden med Guds lagar i sig, som i pingstfödelsen inskrivs i hjärta och sinnen, och därmed avskriver synden, utplånar missgärningen så att den inte mer ihågkoms av Gud (Hebr 10:16, 17).

Det är han, inskriftsanden, som inskrivs i hjärtat, så att människan är ett Kristusbrev (2 Kor 3:3).

Det är han, försoningsanden, som försonar, frälsningsanden, som frälser. Han, och *ingen* och inget annat.

Det får du ju tydligt erfaras. Bara en blick av denne milde lamm-ögon-ande — och du lever. Bara en fläkt av denne tron-ande — och synd och död ligger i spillror, och hela ande-, själs- och kroppsmekanismen är ”smord”. Men *utan* denne ande är du som en köttklump. Och därför binder Paulus vår frälsning så fruktansvärt hårt vid Lammets ande, att han säger: **Om någon inte har Kristi ande, så hör han inte honom till** (Rom 8:9).

AL sid 18–20 (11–12 i pdf Kap.1)

II

Förändringarna i kerubsynen

Keruberna ställs hos Johannes på nytestamentlig grund inte bara genom de tre sidosyner som vi nu betraktat, utan även genom förändringar i själva kerubsynen. Och dessa förändringar är två.

Den ena består däri att av kerubens fyra ansikten ställs lejonansiktet i främsta rummet. Den första varelsen var likt ett lejon, säger Johannes. Därmed får alltså det kerubiska lejonet en stark betoning. Och det är ett äkta nytestamentligt drag. Ty det syftar, som vi ser i det 5 kapitlet (Upp 5:5), på Lejonets av Juda framträdande i syndövertvinnande kraft. Detta övertvinnande var hans enda uppgift. I det sammanfattar han själv hela sitt verk i livet och i döden (Upp 3:21). Lejonets övertvinnande av synd och död är alltså försoningens tyngdpunkt och evangeliets väsen. Härom mer i vårt tredje kapitel.

Den andra förändringen inträder i kerubernas plats. Hesekiel såg den Allsmäktige sitta på en tron över deras huvuden. De befann sig alltså under tronen. Och den ställningen förändras aldrig. Hans överhöghet över skapelsen är orubblig. — Men Johannes ser dem vara ”mitt för tronen och runt omkring den” (Upp 4:6). Här har alltså Skaparen och det skapade trätt varandra närmare. Han har stigit ned i sin skapelse, så att tronen och skapelsen är i varandra.

Att så skulle ske förutsas för Hesekiel i tempelsynen: det nytestamentliga Israel skulle bli den plats där Guds tron är, den plats där hans fötter ska stå, där han vill bo ibland Israels barn för evigt (Hes 43:7). Före pingstdagen kunde han inte bo i ett människohjärta, ty Lejonets övertvinnande försoningsande var ännu inte utgjutbar och drickbar, eftersom den ännu inte var förhärligad. Men på den dagen sänkte han sig ned med sin tron i pingstmänniskan, så att han satt mitt i henne och hon mitt i honom genom försoningsanden, Lamm-Lejonets tron-ande.

I Johannes syn förs alltså tronförhållandet in på nytestamentlig grund och får sin evangeliska skapelsegestalt. Eller med andra ord: den djupa innerlighet mellan Skaparen och det skapade – vilken förvisso fanns i Hesekiels syn som man ser av kerubernas tillbedjan och brinnande helighetsliv – den får här sin evangeliska belysning.

AL sid 25–26 (15–16 i pdf Kap.1)

FEMTE DELEN
Kerubernas utrustning

I

Den evangeliska tronen med det evangeliska riket

Johannes såg att keruberna ”var i tronens mitt och i tronens omkrets”. Så står det ordagrant i grundtexten. Och detta underliga uttryck vill vi beakta. Ty det säger oss, att de hade sitt sekundliga stamhåll i tronens medelpunkt och sin sekundliga verksamhet på cirkelplanet mellan medelpunkten och periferin. Och därmed är den eviga grundlagen given för allt evangeliskt vara och göra. Detta vara och detta göra är nämligen samtidiga och oskiljaktiga. Ty båda står i anden, som är oberoende av tid och rum. Allt göra åt Gud måste vara ett göra i Gud. Allt gående på planet är ett sittande på tronen, och allt sittande på tronen är ett gående på planet. Kerubmänniskans rörelser utåt och inåt försiggår i ett enda nu. Hesekiel gör ett försök att uttrycka denna hemlighet genom att likna keruberna vid det snabbaste som finns på jorden: ”de skyndade fram och tillbaka som blixnar” (Hes 1:14). I verkligheten är varje sann rörelse utåt även en rörelse inåt, och varje sann rörelse inåt även en rörelse utåt. Lagg märke till detta. Och gör det till en sekundlig erfarenhet. *Var* sekundligen i Gud, så verkar du sekundligen hans verk. *Var* i tronen, så är du blixten på tronplanet. Men släpper du medelpunkten då faller dina verk under förgängelsen – och själv faller du i det bottenlösa djupet utanför periferin.

Här står vi inför evangeliets innersta väsen som är en djup hemlighet. Och den är utsäglig och ofattbar i ord, men mycket lättfattlig i erfarenheten. *Där* är den en enkel och lätt barnsak.

Det evangeliska tronförhållandet ser vi hos de 24 äldste. De åskådliggör detta i en yttre bild. Ty de visar att den evangeliska kerubmänniskan har en egen tron och ett eget tronplan. Och denna ställning kommer till stånd på följande sätt:

På frälsningens stora dag, såväl för den enskilde som för världen, ska Gud vara konung. Och han ska vara **en** och hans namn vara **ett** (Sak 14:9). Då människan i pånyttfödande tro tar Gud så som Gud **En** ”och ingen mer”, då står hon mitt under kärlekens tron. Och då sänker sig Gud med sin tron *ned* i henne, på samma gång som han förblir Gud på sin tron *över* henne. Och denna nedsänkta tron är hennes konungatron. Den är Guds tron i ”miniatur”, en *liten* tron född ur Guds stora tron. Och i och med denna nedsänker sig även ett litet tronplan, fött ur Guds stora tronplan. Och detta lilla plan är hennes kallelse och uppgift på jorden –

hennes rike.

Så är hon en av de 24, sitter som prästerlig konung på sin evangeliska tron i sitt evangeliska rike. Där är hon utrustad med härskande konungamakt över Satan, synden, döden och världen. Här råder hon över alla onda begär (Gal 5:24). Hon blåser bort dem som myggor och krossar dem som flugor. Ty hon är försonad med Gud genom det övervinnande Lamm-Lejonets tron-ande, som satt henne på tronen och som nu är hennes tron-ande. Genom honom övervinner hon rikligen **sju lidanden**, som lägger henne på slaktbänken hela dagen (Rom 8:35—37), och **nio fiender**, som sekundligen vill störta henne från kärlekens tron (8:38, 39). Det betyder att hon övervinner rikligen i *alla* lidanden och i *alla* frestelser. Och hela hemligheten av denna seger ligger i detta enda: hon är försonad med Gud genom den allt övervinnande försoningsanden. Så länge och så långt som hon har den anden, så är hon lika oövervinnelig som själva Tron-Lejonet av Judas stam. Men utan den anden är hon som en trillande träkubb, som frestaren sparkar vart han vill. — Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot.

Detta är det ”fulltoniga” evangeliet. Ty genom det görs vi till konungar och präster åt Gud, till ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr 2:9).

Ty Lammet står mitt i tronen – aldrig på någon annan plats. Märk det. Han frälser bara som Tron-Lammet — frälser endast genom att ge en *tron*. All annan frälsning är sken och bedrägeri. Ty ”den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom”. Och *hans* ande är *seger*-anden, aldrig nederlagsanden.

Vi måste intronas eller ingrenas i Tron-Lammet. Men det innebär en fullkomlig nedstigning från den själviska självtronen, en total utgrening från den själviske anden som är nederlagsanden, en fullkomlig självuppgivelse. Det är en till roten gående upplösning av allt själviskt vara och göra.

”Vill du vara fullkomlig, så sälj allt det du har och följ mig, och du ska få en skatt i himmelen” (Luk 18:22). Skatten kostar allt vad vi äger, antingen vi då bokstavligen säljer det eller inte (Matt 13:44; Fil 3:7). Gud ”och ingen mer”! Mer-guden ska bort. Här förslår ingenting mindre än vad Herren kallar: ”vara fullkomlig”. Gud måste bli den ”*Ende*” och heta ”*Ett*”. I allt ska stå ”*En*” och på allt ska stå ”*Ett*”. Det är **Ett**-evangeliet, **hel**-evangeliet, **tron**-evangeliet. Men så länge jag är halv eller ljum, så ska jag spys ut ur hans mun (Upp 3:16).

Och denna självuppgivelse griper långt djupare in än vad flertalet troende anar. *Det finns gott om ett evangelium, som frälser den själviska jag-*

tronen åt den själviske jag-konungen och gör honom sju gånger säkrare i två-guderiet (Matt 6:24) *än förut*. Men tronevangeliet – som är **En**-guderiet – är det ont om. En full och hel nåd, en tron-nåd, är mycket sällsynt. Lammet får inte vara vad det är: **Tron**-Lammet.

Den evangeliske prästkonungen sitter på kärlekens tron och rör sig på kärlekens tronplan, som är hans lilla rike – ett kärlekens rike. Och det planet räcker jämt så långt som den gudomliga tronviljan räcker. Och tronviljan är kärlekens helighet och rättfärdighet. Utanför deras gräns når aldrig välbehagets kärlek. Där vidtar området för den Heliges domar. Det känner du. Så snart du stiger över den gränsen, så torkar du ut och blir brännbar. Och det börjar brinna och bränna i dig. Fly ögonblickligen in i försoningsanden. Annars: ”blixtar, dån och åska”. Och snart har du ovädret över dig.

Över kerubkonungen svävar det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Och att det griper djupt, vitt och högt, det känner du på den än milda, än skarpa blick, som sekundligen vilar över dig. Det är blicken från Patmos, från de granskande ögon, vilka är som en eldslåga (Upp 1:9, 14)

AL sid 27–30 (16–18 i pdf Kap.1)

IV

De evangeliska ansiktena

De är fyra: av människa, lejon, tjur och örn. Och när vi nu talar om dessa djuransikten så ska vi hålla ”djuret” fjärran, tänka oss bort från allt djuriskt, rått och orent. Ty de är heliga ting.

De fyra ansiktena är bilder tagna från de fyra högsta i den jordiska skapelsen: lejonet bland vilddjuren, tjuren bland husdjuren, örnen bland fåglarna och människan som är över dem alla.

Dessa ansiktena betecknar de fyra grundkrafterna som genomgår hela skapelsen. Och de är: förnuftet (eller visheten), självbevarelsen, självbibehållelsen (eller vidmakthållandet) och självförnyelsen. Och dem har Skaparen särskilt nedlagt hos människan som kärlekens grunddrifter och grundkrafter. Pingstmänniskan har återfått dem. De är evangeliskt förnyade i den nya människan. Och hon har fått dem som allt annat: med ansvar och uppgift.

1

Det evangeliska människoansiktet

Det finns få ”människoansikten” på jorden. Endast förstabudsmänniskan har ett sådant. Hos

hennes är gudsbilden återupprättad. Förnuft och förstånd är födda på nytt. Visheten från ovan har nedstigit i henne. Hon har det kerubiska förstabudsförnuftet, som sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer. Och det är höjden av allt förnuft. Ty, att låta Gud vara den han är och låta människan vara den hon är, det är det förnuftigaste och förståndigaste av allt på vår jord. Det är högsta ljus, högsta vishet och högsta kraft. Det är det evangeliska människoansiktet, det stora undret och mästerverket av Herren Sebaots ande.

2

Det evangeliska lejonansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Det är den heliga driften och kraften till självbevarelse, som skaparen nedlagt hos henne, driften och kraften till övervinnande av förstabudsfienden och därmed alla budfiender.

Se ett lejon i ögonen. De står jämt i brand. Och hela dess hållning och alla dess rörelser tyder på oövervinnelig vighet och kraft att krossa och sönderriva.

Se en förstabudsmänniska i ögonen i frestelsens stund. De sprutar eld. Se hennes hållning och rörelser. De visar det kerubiska kungslejonet, som höjer sin ram och sträcker sina klor till att krossa frestaren och sönderriva hans nät.

Förstabudslejonet står gränsvakt vid periferin. Ve det oförnuftets mergudavilddjur, som vill stiga in över den! En lejonblick och ett lejonslag — och det sjunker i döden. Ve ohelighetens och orättfärdighetens ormar, som nalkas det heliga tronplanet! Ve budsläpperiets rävar och vargar, som smyger kring det! Budhållare- och övervinnarelejonet står vakt. — Det är det evangeliska lejonet, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

3

Det evangeliska tjuransiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. Och inte endast det. Hon har även tjurben och tjurfötter. Och Hesekiel beskriver dem noga. ”Kerubernas ben var raka”, alltså utan knän. Detta därför att de skulle kunna gå åt alla fyra sidorna utan att behöva vända. ”Och fötterna var som fötterna på en kalv”, alltså utan utvecklad framsida. Detta också för att kunna gå åt alla fyra håll utan att vända, nämligen dit ettdera ansiktet ville gå. Tjurgestalten hos keruberna är alltså övervägande närmast människogestalten. Vad betecknar då tjuransiktet? Det anar vi redan av benen och fötterna. Det är ju de som bär tyngden.

Se en tjur i ögonen. Ett orubbligt lugn. Och hela

hans hållning och alla hans rörelser vittnar om stadig styrka och okuvlig ihärdighet. Han tål inget motstånd. Varje sådant väcker bara hans mod och kraft. Och han går det strax inpå livet. Det är hans natur att aldrig ge vika.

Tjuren är en bild av evangeliemänniskans lugna och sega självbibehållelse. Den evangeliske ”tjuren” står det stadiga förstabudsståndet och går de kraftiga förstabudsstegen i alla väder. Ja, in i döden. Han bär tyngden och utför det sekundliga förstabudsarbetet på själens sekundliga frälsning genom att sekundligen göra Gud till sin Gud och ingen mer. — Och då Gud döljer sig, står han tjurseggt fast i förstabudstro, tills han uppenbarar sig. Han tål inget motstånd, då det gäller att tro på Gud och göra hans bud. Och då han står inför berg där Guds bud och väg säger: ”framåt!”, då sätter han ”tjurskallen” till och står där tills berget viker. Han står där som det heliga ”nötet”. Så har den evangeliske ”tjuren” tagit många och stora berg på hornen och kastat dem i havet. Det är hans natur att aldrig ge vika. Ty viker han, så har han mist sitt förstabudsliv. Flyr han, så är både tronen och riket förlorade. Tröttnar han, så släcks alla facklor och slocknar alla strålar. Han är den evangeliska självbibehållelsen.

Hos den äkta förstabudsmänniskan finns en tjurfast självbehärskning, ett äkta oxlugn, ett rotfast ”sakta men säkert”. Och därför hinner hon med tio gånger mer än sprakfålen och fladdergeten.

Den evangeliske ”tjuren” vidhåller kärlekens seghet i sekundlig ofullkomlighet. Ingen fläckande synd rubbar hans förstabudsstillit till Gud: **Kärlek**. Inget nederlag gör honom modlös. Han griper tag på nytt och återigen på nytt, alldeles som tjuren. Ty han är själv ett stort stycke förstabuds nåd, och i hans bibel står bara ordet **nåd**. Fel och brist är snärtslängar som driver honom allt djupare in i försoningens ande.

Så bibehåller han människan i nåden, håller henne **under** nådens övertron och **på** nådens undertron och **i** nådens kristalltempel.

Det är Gud, som bibehåller människan, men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon ska själv ta personlig del däri, som om allt berodde på henne, fast allt beror på Gud. Ty så allsmäktig som Gud än är, så kan han inte bevara en enda människa bara genom sin makt – utan bevarandet tillgår så, säger Petrus: ”ni blir bevarade med Guds makt genom tron” (1 Pet 1:5). Uteblir tron, så mäktar Gud inget. Och den evangeliske ”tjuren” är just tron, den födda tron, som är pingstfödd förstabudsande och därmed all andrabudsande. Han är den nyskapade anden, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Det evangeliska örnansiktet

Ett sådant har varje förstabudsmänniska. I henne bor örnens kraftiga: uppåt, uppåt, uppåt! Det är den medskapade driften och kraften till evangelisk självförnyelse.

Det är Gud som förnyar människan. Men aldrig mekaniskt eller tvångsvis. Hon ska själv ta del däri, som om allt berodde på henne, fast allt beror på Gud. Därför säger Paulus att sanningen i Jesus är den, ”att ni låter er förnyas till ande och sinne” (Ef 4:20–24).

Gud ger vingar och flygkraft, men han flyger aldrig åt människan. Hon ska i denna kraft själv höja sig till allt högre och högre rymder och därmed lyfta sig själv och hela skapelsen uppåt till Gud. Det är den evangeliska örnen.

Och Hesekiel la särskilt märke till kerubernas lyftning. Upprepade gånger säger han att de upplyfte sig över jorden. Och dånet av deras vingar var som dånet av mycket vatten. Ja, det var ett väldigt då säger han.

Och har du öra, så kan du höra vingarnas då hos varje förstabudsmänniska. Där brusar ett brus i hennes hjärta och liv som av väldiga vatten, den himmelska kärlekens örnvingedån.

Då apostlaörnen höjde sig över jorden, darrade hela världen, och hedendomen segnade ned.

Och då Luther slog sina väldiga vingslag, dånade det i land och riken. Och han lyfte hela världen ett gott stycke uppåt till Gud. Sådan är den evangeliska kungsörnen.

Och Johannes säger att den fjärde varelsen var likt en flygande örn. Det ska beaktas. Den evangeliska örnen är jämt, sekundligen, flygande. Ty han är den evangeliska förvandlingen (Rom 12:2). Han har till uppgift:

- att sekundligen förvandla människoansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör
- att sekundligen förvandla lejonansiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör
- att sekundligen förvandla tjuransiktet till ett nytt sådant, annars föråldras det och dör.

Han lyfter människan oavlatligt uppåt i allt nyare, ljusare och renare rymder. Och han slutar inte förrän han lyft själva kroppen ur graven, och ställt honom på den himmelska härlighetens eviga örnhöjd. Ja, han lyfter till sist både himlar och jord till nya himlar och en ny jord.

Människa, lägg märke till den *alltid* flygande örnen. Du är inte frälst, därför att du är frälst. Tre ansikten räcka inte till. Du ska ha fyra. Ty de tre första måste undergå sekundlig örnfrälsning, förvandlingsfrälsning, förnyelsefrälsning. Ty inför

Gud gäller endast det **nu**-nya, aldrig det enbart **då**-nya. Allt som inte vill förnyas måste föråldras och dö. Liv och död ligger i nuet. Ett av de två: nytt nu-liv eller nu-död. Ligg alltså sekundligen på vingarna! Upp i den evangeliska örnrymden, i kristallens strålgans, i safirens blå! Där är dödens död.

Den evangeliska örnen är förstabudsanden på dånande förstabudsvingar mot stigande förstabudshöjd, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Sålunda: människoansiktet är den förnuftige ledaren för det hela, lejonet är väktaren, tjuren är bibehållaren och örnen är lyftaren.

När ett andemått är givet, försvaras det av lejonet, vidmakthålls av tjuren och förnyas av örnen.

Så är förstabudsmänniskan utrustad. Hon har fyra ansikten. Se henne i blicken: förnuftets ljus, lejonets eld, tjurens lugn och örnens uppåt. Det är den firsidige förstabudsanden som är förstabuds nåden, tronnåden, tempelevangeliet, ansiktsevangeliet.

Och alla fyra ansiktena sitter ihop i samma huvud. Vart det ena ser, dit ser de andra. Vad det ena vill, det vill de andra. Vart det ena går, dit går de andra. Vad det ena gör, det gör också de andra. I varje tanke, ord och gärning är de alla med och hjälper varandra, vart och ett med sin uppgift. De samverkar på varje punkt. Ett sant evangeliskt liv är på varje punkt: förstabuds förnuftigt, förstabuds försvarat, förstabuds ihärdigt och förstabuds upplyftande till Gud. Utan detta förstabudsstånd finns inget budstånd, men med detta förstabudsstånd finns allmänt budstånd. Detta är det evangeliska livets oändligt dyrbara och omätligt viktiga hemlighet. Och denna hemlighet har Luther oförlikneligt väl uttryckt i dessa ord: ”*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.*”

Människa, se till att du har de fyra evangeliska ansiktena, särskilt i den tid som nu stundar. Ty nu blir det fråga om endast ett: det evangeliska förstabudsståndet – allt annat går överända. Och det blir fråga om det ända intill blods. Det ser du redan nu. Det kostar livet att tro på Gud med en helevangelisk förstabudstro.

Men nu säger många troende så: ”Usch, ett sådant sekundliv som du här talat om ska vi akta oss för, ty det blir en sekundlig lagboja.” Ja, så långt är de bortkomna från evangelium att just det, som är själva himlen på jorden, det är för dem en olidlig boja. Ty de känner bara det förstabudslösa skökeevangeliet, som ”fördärvar alla jordens folk”.

V

De evangeliska ögonen

Keruberna hade många ögon. Och Hesekiel fäster sig särskilt vid dem. Han betonar starkt att de satt överallt. Ty så säger han: ”Hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras vingar, ja, till och med deras fyra hjul, var fulla med ögon runt omkring” (Hes 10:12). Och även Johannes såg, att de ”hade fullt med ögon framtill och baktill” (Upp 4:6).

Dessa otaliga ögon är Guds ögon. Hela skapelsen är full av dem. Gud har ett öga med i allt, även i minsta djur, växt och sandkorn.

Allt sker under hans vakande och förnuftiga ledning. Inget blint öde, ingen slump, ingen betydelselös tillfällighet. Där sitter ett Guds öga i allt som sker och inte sker.

Men dessa ögon befann sig i keruberna. Och keruberna är först och främst människan. Hon *har* Guds ögon. Och hon har dem som allt annat – med uppgift och ansvar. Hon ska se med dem – se allting så som Gud ser det. Då ser han genom henne. Och då är hon fullsatt av hans milda, välbehagliga blick både innan och utan. Det känner du. Hans nådefulla ögon smälta ner dig i kärlekens sötma och vishet, så att du rinner ut ur dig själv och rinner in i ditt sanna själv i Gud. Men ser du *utan* Guds ögon, då bränner de dig både innan och utan. Det känner du också.

Då människan intar förstabudsställning till Gud genom försoningsanden, då öppnas alla dessa ögon. Men då hon sviker den ställningen, då sluts de. Och då inträder mörkret, döden och ovädet.

Och dessa ögon sitter överallt i människan, så att hon ska kunna se åt alla håll på en gång. Ty hon måste ha en förnuftig och förståndig blick på allt, så att hon kan utan uppehåll, dag och natt, d.v.s. sekundligen, säga ett trefalt heligt – inte bara med tungan utan med hela sin varelse.

Ett öga fram, ett öga bak, ett öga till höger, ett öga till vänster, ett öga uppåt, ett öga nedåt — det är den evangeliska ögon-människan.

Ett öga i varenda känsla, ett öga i vartenda begär, ett öga i varenda tanke, ett öga i vartenda ord, ett öga i varenda gärning — det är det heliga och saliga ögonevangeliet.

Och denna djupa och ljuva ögon-hemlighet uttryckte Herren så: ”*Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd*” (Luk 10:27). Detta är evangeliets sekundliga grundbud, grundliv och grundgärning. ”*Och du ska älska din nästa som dig själv.*” Detta är evangeliets sekundliga

följdbud, följdlev och följdgärning. Och just därför fick du ögon ”överallt”: för att kunna älska din Gud alltid och ”över allt” med den evangeliska förstabudskärlekens fyra saliga ”allt”, och för att kunna älska din nästa alltid och ”över allt”. Detta är evangeliets två bud som innefattar, inte bara Guds tio bud utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den firsidiga **all**-kärleken till Gud: allthjärte-, allsjäls-, allkrafts- och alltförståndskärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De är de ”tu-buden”, kärlekens **första** och **andra** bud (Matt 22:38–40).*

Det är denna första- och andrabudskärlek som ser med otaliga ögon. Ty han är försoningens första- och andrabudsande, pingstfödd i människans hjärta. Har du honom, så har du fullt av ögon överallt. Och alla är de evangeliskt öppna, vakna, klara och skarpa. Men har du inte honom, så har du bara två köttgluggar. — Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot.

Människa, låt Guds kärleks silverblick se in i dig överallt, så ser du med kärlekens silverblick överallt.

Du himmelska blick, du öga så milt, du evighetens strålände sol — hur kan du vara så gränslöst god mot ett människokräk, som stungit dig i alla dina ögon?

VI

De evangeliska händerna

Tillika med ögon överallt hade keruberna även händer överallt. ”De hade människohänder under sina vingar på alla fyra sidorna”, alltså både framtill och baktill, och till höger och till vänster (Hes. 1:8).

Dessa händer är Guds händer. Hela skapelsen är full av dem. Gud har sin hand med i allt, i allt som *är, sker och inte sker*. Även synden har han hand om – sätter för henne en gräns och tvingar henne att tjäna hans rikssak.

Men dessa händer sitter i keruberna, som först och främst är människan. Hon har Guds händer. Och hon har dem som allt annat: med uppgift och ansvar. Hon ska göra så som Gud gör. Då gör han genom henne. Och någon annan gärning, än den han själv gör, godkänner han aldrig. Han verkar både viljan och gärningen (Fil 2:13). Gärningen ska göras i Gud (Joh 3:21). Då är du salig i din gärning (Jak 1:25). Det känner du. Men gör du den utan Guds hand, då bränner hon dig. Det känner du också.

* Då vi i denna bok talar om ”det första och det andra budet”, så menar vi alltid ”de två buden”, som Herren

kallar det första och det andra budet, Matt 22:38–40

.....
 De många händerna sitter *därinne*. Alla gärningar, både goda och onda, levande och döda, görs därinne: i hjärtat, i anden, i samvetet (Hebr 9:14). Redan hat är dråp (Matt 5:22; 1 Joh 3:15). Det bejakade begäret är hor (Matt 5:28). Varmt hjärta är goda gärningar, kallt eller ljumt hjärta är onda gärningar (Upp 3:15). Sådan du är i ditt hjärta, sådan är du inför Gud. Ty Gud ser till hjärtat.

Den evangeliska förstabudsmänniskan är stadd i ett oavbrutet grundgöra, ty hon gör sekundligen Gud till sin Gud och ingen mer. Det är trons förstabudsgärning, blixtgärningen inåt. Och ur detta grundgöra framgår ett sekundligt följdgöra, efter alla övriga bud, som värmen ur elden. Det är trons andrabudsgärning, blixtgärningen utåt. Den är sekundligen för handen, även då, när den inte kan göras med de lekamliga händerna.

Den evangeliska förstabudsgärningen och andrabudsgärningen är två oskiljaktiga sidor i samma sak. Saken är trons evighetsliv: **all**-kärleken till Gud och **hel**-kärleken till nästan. Här är vara och göra ett. Och härom mer i vårt 8:de kapitel.

Du klagar: ”Jag har så liten, ja ingen, uppgift på jorden. Jag är som gömd i en vrå, jag vet inte varför jag är till.” Aj, aj, aj! Du tror att du har bara de två synliga händerna.

Du ligger på sjukbädden, måhända i årtal. Och du kan ingenting göra, säger du. Aj, aj, aj! Du känner inte trons sekundliga dubbelgärning. *Var är ditt hjärta? Var är din själ? Var är din kraft? Var är ditt förstånd? Vart ilar de, då du vaknar? Var vilar de under dagen? Har du hand om dem? Tag din Gud med kärlek av *allt* (märk: allt) hjärta, av *all* (märk: all) själ, av *all* (märk: all) kraft, av *allt* (märk: allt) förstånd och tag din nästa i kärlek som till dig själv. Och gör detta sekundligen — säg sedan, att du har ingenting att göra!*

Förstabudsmänniskan fick händer överallt för att kunna ha en hand med i allt. Ingen känsla handlös! Inget begär handlöst! Ingen tanke handlös! Inget ord handlöst! Ingen gärning handlös! Lydiga och lättböjda som säv i vind! Du ska *hålla* dem, och *hålla* dem i Gud. Det är handevangeliets handmänniska.

Nu sitter du där och murrar och mumlar: ”Så kan jag inte leva”. Men skäms du då inte ett grand? Vad frågar evangelium efter – vad du kan eller inte kan? Det är evangelium – som kan. Ty det är Guds kraft till en *hel* frälsning. Och du mäter den Allsmåttiges kraft med din kraft! När du känner att du inte kan, så tror du också att Gud inte kan. Så gjorde även lärjungarna en gång. Just om denna förstabudsfrälsning sa de: ”Herre, vem kan då bli frälst?” Och vad svarade han? Jo så: ”För

människor är det omöjligt, men inte för Gud, ty för Gud är allt möjligt” (Mark 10:26–27). Alltså tyst, hädare! Och stick inte fram med ditt ”kan” och ”kan inte” inför Guds allsmåttiga ”kan”, som om han inte skulle kunna det du inte kan. Ty därmed visar du, att du ännu står kvar i dig själv och är en ”evangelisk” farisé.

Detta sekundliga första- och andrabudsliv är en Guds skapelse, det underbara verket av Herren Sebaots ande. Detta liv är pingstbarnets natur, men kärlekens frivilliga natur. Den ska flitigt och ihärdigt övas in. Ty hur sa Paulus? Jo: ”Arbeta med fruktan och bävan på er frälsning”. Och till vilka sa han det? Jo, till de frälsta (märk: frälsta) filipperna (Fil 2:12). *De* skulle arbeta på sin frälsning. Alltså: är du frälst, så ska du arbeta på din sekundliga frälsning. I början går det klen. Du glömmer dig ofta. Det blir hack och stump. Naturligtvis! Har du sett ett barn kunna gå och stå och bära en 100-kilosäck samma dag det blev till? I detta sekundliga inre-liv faller du ofta. Undra på det! Vilket barn trillar inte omkull! Men grip tag på nytt. Försoningsanden överskyler och renar sekundligen. Och så småningom får du skärpta sinnen *genom övning* (Hebr 5:14), övade händer i det övade första- och andrabudsverket. Och så flyter ditt liv i Lammets första- och andrabudsande, som en djup och stadig ström av livets vatten från Guds och Lammets tron. Och så blir detta, i början så knaggliga ”sekundliv”, de många händernas himmelska hantverk på jorden.

AL sid 34–45 (20–27 i pdf Kap.1)

VII

Det evangeliska hjulet

Hjulet är Guds ande. ”*Av honom, genom honom och till honom är allting.*” (Rom 11:36). Det är rundeln. Allt utgår från Gud och genomlöper sin utvecklingsbana och återvänder till honom. Han är alltings grund och alltings mål.

Också är ”rundeln” den härskande formen i skapelsen. Alla solar och världar är runda, och deras banor är runda. I allt står kerubhjulet, och överallt ropas: ”*Rulla!*” I stort sett: inget stillastående, inget tillbakagående. Allt står under utvecklingens omutliga: ”*Rulla!*”. Allt måste fram till sitt mål.

Anden utgår från Gud och ingår i människan. Men han ställer på henne en uppgift och ett ansvar. Hon ska vidmakthålla hans rundgång, d.v.s. återge honom åt Gud. Men Gud mottar honom inte utom i gestalten av en sann människoande. Återfår han honom inte som sådan, då tas han ifrån henne. Ty Gud ger dig honom just som sann människoande, som försoningens första- och andrabudsande i Lammet. Och han återkräver den av dig just som

din första- och andrabudsande i Lammet.

Sekundligen utgår anden från Gud, sekundligen ska den återges åt honom genom de fyra evangeliska ”allten” (Mark 12:30). Då ger Gud förökad ande, slutligen ända intill andens fullhet. Det är det evangeliska hjulet. — Människa, bryt inte *all-kärlekens* rundgång, ty då stannar ditt *livshjul* – och då tvingas det fram som ditt *döds-hjul*. Ty ”rulla” måste du: i välsignelsens ande eller i förbannelsens ande.

Ty märk: hjulen var fullsatta av ögon. Och de är Guds ögon. Han kör skapelsens vagn med vis och förnuftig blick. Men dessa ögon satt i kerubhjulen. Och de är först och främst människohjulen, ty skapelsen är i första hand människan. Dessa hjulögon säger oss alltså, att Guds ande aldrig driver oss blint och mekaniskt. Utan vi måste ha en vis och förnuftig, frivillig och ansvarig blick på hjulrörelsen. Vi ska se oss för hur vi kör. Människans vilja ska vara med som ansvarig första- och andrabudsvilja. Det är att omsätta försoningsanden i den evangeliska *grunduppgiften*: den firsidiga förstabudskärleken, och i den evangeliska *följduppgiften*: den tusensidiga andrabudskärleken. — Denna evangeliska frihet och detta evangeliska ansvar får än ytterligare betoning i synen. Hesekiel säger upprepade gånger: ”Dit anden ville gå, dit gick hjulen. När keruberna gick, gick också hjulen bredvid dem. När de stod, stod också hjulen. När de lyfte sig över jorden, lyfte sig också hjulen med dem, för kerubernas ande var i hjulen” (Hes 1:19–21). Det var alltså kerubernas ande, som mottog anden från övertronen och omsatte den i kerubande på undertronen, och som på eget ansvar bestämde hjulens gång. Hjulen lydde kerubanden.

Så länge du vill det Gud vill, så länge går ditt andehjul, och så länge går det, ”varthelst du vill”. Men så snart du kör utom helighetens och rättfärdighetens periferi, då stannar hjulet.

Ty dina fötter och ditt hjul är så skapade, att de endast kan gå rätt fram, nämligen dit ett av dina ansikten vill. Förstabudsmänniskans vägar är *räta* vägar, ty de är *rätta* vägar på rättfärdighetens plan.

Och hjulen liknade krysolit, en guldglänsande ädelsten. Alltså själva Guds hjärtefärg, kärlekens himmelska guldhjärta. Ett sådant har han gett åt förstabudsmänniskan. Och det sitter inne i Guds hjärta, alldeles som tronen i hans tron. Och i det strömmar det himmelska blodet, som bor i Guds och Lammets krysolitröda ande. — Detta är hjulmänniskan och hjul-evangeliet, försoningens pingstfödda hjul-ande, det underbara verket av Herren Sebaots ande.

Och hjulens hjulringar var ”höga och skrämmande”. De krossar till sist allt, som står dig

fientligt emot, bara du låter den Helige och Allsmäktige åka i din kerubvagn. Ty han kör omkull och i kras hela den själviska och sataniska världsvagnen, hur stor och stolt den än månde vara. Under de fruktansvärda hjulen mals hela världshögmodet till stoft.

Hur tryggt och sällt att få åka i den Allsmäktiges evangeliska förstabudsvagn på kristallens jord, under kristallens himmel! Kan någonting liknas vid det?

Härmed har vi sagt några ord om kerubernas utrustning. I den ligger den sanna livs- och världsåskådningen från det högsta till det lägsta. Här har vi tillvarons nycklar. — Men de ger sig åt människan endast som livets nycklar i Lammet. Ty Lammet står i tronens mitt och i kerubernas eller skapelsens mitt. Och han har de sju Guds- och människoögon, som överskådar allt och genomskådar allt. Och bara i den mån vi levtt oss in i denna Lammets sju-ögon-ande kan vi se keruben. Ty skapelsen kan aldrig ses utifrån. Då ter den sig bara som ett oändligt virrvarr och en olöslig gåta, eller som en ytlig fågnad för ytliga själar. Endast från en enda punkt kan och ska hon ses: från Lammets tronmitt, med Lammets ögon. — Då framvisar hon överallt den Allsmäktiges, Heliges och Eviges majestät. Och då ställer sig även hennes hjärtslitande oordningar som ”naturliga ordningar”. Ty då hon saknar kerubutrustningen, då måste hon sakna ordning och frid. Är hon inte kristallens lugna hav, i vilket den Helige kan skåda sin bild, så måste hon vara kristallhavet blandat med eld (Upp 15:2), som fräser och vräker, slår upp och slår ut ibland i fasansfulla flammor, vilka sätter hela världen i bävan. Så blir de största olyckor och de gräsligaste gärningar ”helt naturliga ting”. När skapelsens konung (människan) lämnar förstabudstronen, då gör allting uppror. När ansiktena inte vända sig rätt, då vänder allting baksidan till. När ögonen inte ser, rusar allting blindvis i väg. Då händerna släpper, går allting handlost. — Överkonungen styr världen genom underkonungen. Där den senare lämnar styret, där måste hon bli ostyrd. Och hon ska till sist bli så ostyrd, att hela mänskligheten, i stort sett, ska på sina knän be Gud om att få återinträda i styret.

Ja, nyckeln till skapelsens majestätiska helgedom är tronlivet i Lammet och ingenting annat. Och därför har vi inte kunnat något djupare intränga i saken, bara här och där snuddat vid den. Ty där vattnet gick Hesekiel till fotknölnarna, där går det oss över huvudet. Vi får tills vidare bara stå på stranden och motta några droppstänk från det oändliga havet.

Kerubernas utrustning genomgår hela skapelsen i olika arter och grader, som vi antytt. Och vi har

talat om den huvudsakligen från människans synpunkt. Och därvid har vi sett att människan, som ingrenad eller nyskapad i Tron-Lammet, framträder som tronmänniska, tempelmänniska, sexvingemänniska, ansiktsmänniska, ögonmänniska, handmänniska och hjulmänniska. Med ett ord: som kärlekens första- och andrabudsmänniska. Detta är evangeliemänniskan i full rustning. Ty evangelium är det ljuvliga budskapet att jag av nåd återfår min förlorade kerubställning, att jag av nåd får bli och vara en gudsmänniska i Lammet. Därför är evangelium: tronevangelium, tempelevangelium, vingevangelium, ansiktsevangelium, ögonevangelium, handevangelium och hjulevangelium. Detta är det hela och fulla evangeliet, det *fulltoniga* evangeliet.

Och själva urhemligheten och urkraften i både Lammet, lamm-människan och skapelsen är Herren Sebaots ande. Från den anden utgår allt, även Lammet. I den anden står allt, även Lammet. I den anden läggs allt under Lammets tron, och i den anden läggs till sist både Lammet och allt under den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tron (1 Kor 15:22–28).

AL sid 46–50 (28–30 i pdf Kap.1)

SJÄTTE DELEN

Det kerubiska ansvaret

Detta ansvar har vi ofta antytt i det föregående. Men en så viktig sak kräver ett särskilt ord.

Det kerubiska ansvaret är tregradigt, allt efter graden av sanning som är given åt människan. Ty sanningen kan vara naturlig samvetssanning eller lag- och profetiesanning eller evangeliesanning. Så får vi hedningens, judens och den kristnes ansvar. Vi betrakta vart och ett för sig.

3

Den kristnes ansvar

Kristen är endast den, som undergått skapelsen n:r 2. Han är pingstmänniska. Och han står på höjden av utrustning och därmed också på höjden av ansvar. Det har Herren sagt oss i dessa ord: ”*Den tjänare som vet sin herres vilja men inget förbereder och inte handlar efter hans vilja, han ska få många rapp.*” (Luk 12:47).

Och Paulus inskräpper samma sak: ”*Den som gör orätt ska få igen den orätt han har gjort, utan partiskhet.*”. Detta säger han till de *troende*, de *heliga* i Kolosse (Kol 3:25; 1:2).

Här har vi alltså det evangeliska ansvaret, som är det högsta ansvar på jorden. Det inbegriper både det Ithobaliska och det Davidiska och mycket mer därtill.

”*Bedra inte er själva, Gud lurar man inte: det människan sår ska hon också skörda.*” (Gal 6:7).

Men här bedrar människorna sig själva. De tror att Lammets blod ska rädda dem från allt straff. Nej, blodet räddar från straffskörd endast då och i den mån det får rädda från syndsådd. Det står inte att Lammet borttar världens död eller straff, utan världens *synd* och *därmed* världens död.

Nåden går till botten med saken. Hon nedlåter sig aldrig till att ösa i bäcken. Hon tilltäpper källan, och därmed sinar bäcken.

Hon trampar aldrig ormen på stjärten. Ty den växer snart till. Hon krossar ormens huvud.

Hon lånar sig aldrig till att avplocka de bittra frukterna på syndens träd. Hon rycker upp det med rot och planterar det goda trädet.

Men bäcknåd och suräpplesnåd — en nåd som bara befriar från straffföljden — en sådan har människorna gjort sig. Och den är skökonåden.

Men så länge du har syndens källa inom dig, så länge får du dricka hennes vatten.

Och så länge du har ormens huvud – ditt onda sinne, ditt onda hjärta – okrossat, så länge ska du lida hans gift.

Och så långt som du är ett ont träd, så långt ska du äta dess bittra frukt.

Så långt du sår synd, så långt ska du skörda vrede.

Det är därför som Paulus förmanar de frälsta filipperna: ”*arbeta med fruktan och bävan på er frälsning*” (Fil 2:12). Men detta och dylika ord har man strukit ut.

Människa, giv akt på dig själv och på andra. Och du ska få se, hur noggrant var och en får skörda det han sått. Och vad du inte ser av denna skörd i tiden, det ska du få se efter döden.

Gud tillåter inte att den dyrbara kerubtrustningen – till ande, själ och kropp – ostraffat lekes med eller slarvas bort. Det ska människorna bli varse, då skördetiden kommer. Men den föregås av såningstiden. Och den kan bli lång. Ty ”Herrens kvarnar mal långsamt”. Och så glömmer man den oundvikliga skörden. Och när den kommer, så tillskriver man den alla möjliga orsaker – utom sin synd.

Här går en allvarlig Nemesis genom världen, en djup och helig hämnd, såväl i mänsklighetens och folkens som i den enskildes liv.

Människa, skyl sekundligen ditt ansikte med den kerubiska fruktans vingar. Ty kerubansvaret går mycket djupare, högre och vidare, än vad de flesta människor tror.

AL sid 55–56 (33–34 i pdf Kap.1)

"Keruberna", kap.1 i Andens Lag
Frågor för samtal

Fråga	Urval, sid (pdf-filen)	AL, sid (boken)	kap. 1, sid (pdf-filen)	
1. Hur väcker vi genom evangelisation keruben i människan?	3	12	8	
2. Hur vidmakthåller vi "kerublivet" ?	3; 7; (9; 11)	12; 27	8; 16	
3. Vad menar Wetterlund med första, andra respektive tredje skapelsen?	3	8	5	
4. Vad menas med den "nya pingstmänniskan" ? Hur blir vi den?	3; (4; 6; 7; 13)	8	5	
5. Vad innebär det att vara keruben?	2; (5; 6; 12)	4; (6; 18; 49)	2; (11; 29)	
6. Varför är det fyra "evangeliska ansikten" ? Vad står de för? Känner vi igen oss i dem?	7	34	20	
7. Hur samverkar de "evangeliska ansiktena" ?	9	39	23	
8. Hur använder jag mina "evangeliska ögon" och "evangeliska händer" ?	10	41	26	
9. Vad är de fyra evangeliska "allten" ?	12	47	28	Matt 22:36–40
10. Vad innebär det att lämna "förstabudstronen" ?	12	49	29	– " –
11. Vad menar Wetterlund med "tillvarons nycklar" – "livets nycklar" ?	12	49	29	
12. Vad är mitt ansvar som "konung och präst" ?	4; 5; 7	13; 16; 28	8; 9; 18	